

faae Sognebaandet løst, og dersom de enkelte Medlemmer i Folketkirken ikke kunne faae Tilbedelse til frit at slutte sig til en enkelt Præst, som er ansat af Regjeringen, der, hvor de finde ham, da ville de Folk, som bryde sig om denne Sag, ogsaa finde sig foranledigede til at danne religiøse Samfund udenfor Folketkirken; og, ligesom Jøderne, da de drog ud fra Egypten, toge Guldet og Sølvet med sig, saaledes ville disse Folk tage alt det virkelige Kirkegods, der har nogen Betydning i aandelig Henseende, med sig, og træde ud af Folketkirken og lade Dødbienerne sidde tilbage ved de fede Præstekald. Dette er aabenbart Noget, den danske Stat slet ikke kan være tjent med; thi, dersom det skulde komme til at udvikle sig saaledes, saa anvendes der jo aabenbart en saadan Beføstning paa Folketkirken, at det aldeles ikke svarer sine Renter at holde saadanne Præster for dem, der dog i Grunden slet ikke bryde sig om den, medens Staten forlanger af dem, som ere traadte ud af Folketkirken, at de ikke alene skulle underholde deres egen Lærerstand og sørge for deres egne Kirkers Fornødenheder, men endog svare Tiende til dem, de ikke ville have med at bestille. Et saadant Forhold, mener jeg, er aldeles upolitisk og usfatssklogt at indlade sig paa; saasnart Regjeringen har Folkets Vel for Øie, og derfor maa den nødvendigvis være stemt for at faae en saadan Frihed i Folketkirken, at Menighederne kunne være fornøiede dermed, og maa glæde sig ved, at der gjøres et saadant Tilbud, selv om det endog skulde være forbyndet med nogen Uleilighed, at de enkelte Medlemmer ikke benyttede deres egen Sognepræst, men begave sig til en Anden. Jeg siger, naar det kan skee paa saa let og simpel en Maade, maa Regjeringen være særdeles vel fornøiet med, at Folket vil finde sig deri.

Med disse almindelige Bemærkninger skal jeg for Øieblikket lade det beroe og afvente, om der skulde fremkomme nogen videre Indsigelse derimod, og henvende mig til de enkelte Paragrapher, som af den ærede Formand for Øieblikket ere satte under Forhandling. Det er da først med Hensyn til § 1, som i det oprindelige Forslag gik ud paa, at der skulde indrømmes Menighederne fri Adgang til at

faae kirkelige Forretninger udførte med Hensyn til Daab, Confirmation, Altergang og Ægtevielse af hvilken som helst ordineret Person i Statskirken. Med Hensyn til denne Paragraph har Udvalgets Fleertal seet sig foranlediget til at stille sig noget fra den oprindelige, baade paa en indskrænkende og paa en udvidende Maade; forsaavidt nemlig den oprindelige Paragraph var saaledes indskrænket, at der ikke var taget Hensyn til alle kirkelige Handlinger, at der navnlig ikke var nævnt, eftersom der dog var Noget opført, enten Ordets Forkyndelse eller Begravelsen, saa har Udvalget troet, at det var det Rimeligste, naar der kom en Lov ud i den Anledning, at den saa omfattede alle kirkelige Handlinger. Udvalgets Fleertal har nemlig ikke kunnet overbevise sig om, at der var nogen gyldig Grund til at undtage enkelte kirkelige Handlinger; thi omendskøndt det jo var Alle klart, at den ærede Forslagsstiller nærmest havde tænkt sig, at der ikke kunde være Tale om Prædikens Hørelse, da det var en aldeles fri Sag, og at det med Hensyn til Begravelse og Liggprædiken kunde være den Afspøde det Samme, hvem der udførte den, saa har Udvalget dog troet, at det var bedre, at disse Ting kom med, for at det kunde komme i sin rette Orden. Hvad Prædikenen nu angaaer, saa er det jo ganske vist, at det vilde vel ikke let i vore Dage falde Noget ind at gjøre gjældende, at man ikke maatte gaae hen i en Kirke og høre, hvem man vilde; men jeg vil dog gjøre opmærksom paa, at vi have en gammel Forordning, som ikke udtryffeligt er ophævet, nemlig Fred. af 13de Jan. 1741, i hvis § 12 det hedder, at Ingen saaledes maa gaae hen og slutte sig til en anden Præst, medmindre han sluttigt har hørt Prædikenen i sin Sognekirke, og omendskøndt vel Mange i den ærede Forsamling ikke kende denne Forordning, saa kender den høitærede Cultusminister den vist meget godt, og skøndt den er gammel, har den dog af det forrige danske Cancellie været gjort gjældende, og det i sin fulde Kraft, imod dem, som forsøgte derpaa, for ikke mange Aar siden, saa det var vistnok ønskeligt, at man ved denne Leilighed ogsaa fik det gjort klart, at vi kunne komme af med en saadan Bestemmelse; thi man kan slet ikke vide,